

Η ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ-ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Δικαίωμα και Καθήκον

Ἡ Ὁμιλία τοῦ Καθηγητοῦ κ. Παναγιώτου Ἡλιοπούλου τὴν Κυριακὴ 29-4-2007 στὴν αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου «ΚΑΨΗΣ» στὴ Θεσσαλονίκη

Στόν αἰώνα πού πέρασε, ἐμφανίστηκε ἓνα παγκόσμιο κίνημα, τό κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Χωρίς ὄρατά κέντρα ἐξουσίας, ἀπόκρυφο, ἀνεξέλεγκτο. Δέχεται, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα πέρασε ἀπό τόν ἀστερισμό τῶν Ἰχθύων, στόν ἀστερισμό τοῦ Ὑδροχόου. Δηλαδή ἀπό τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ σκοποὶ τῆς ἀντιχριστιανικῆς αὐτῆς ὀργάνωσης προωθοῦνται μέσα ἀπό τοὺς μηχανισμούς τῆς παγκοσμιοποίησης, γιὰ νέα χωροταξικὴ κατανομὴ γεγονότων στόν πλανήτη ὁλόκληρο. *Novusordo seclorigym.* Νέα παγκόσμια Τάξη πραγμάτων. (μονοδόλαρο).

Ἡ θρησκεία τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων, εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ Πανθρησκεία. Ἡ συνένωση ὄλων τῶν θρησκειῶν.

Οἱ διάφορες θρησκείες ἀποτελοῦν κλάδους ἑνός δένδρου. Θεωρία τῶν κλάδων. Κάθε θρησκεία, ἔχει ἓνα μέρος μόνο τῆς ἀλήθειας. Ἐπομένως, ὄλη ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὴν ἐνωση ὄλων τῶν θρησκειῶν, στὴν πανθρησκεία. Τόν Οἰκουμενισμό. Ἔτσι ὁμως παύομε νά πιστεύωμε, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη σώζουσα ἀλήθεια στόν κόσμο. Ὅτι ὄλες οἱ θρησκείες εἶναι διαφορετικοὶ δρόμοι πού ὀδηγοῦν στό Θεό. Ἀλλά, Ἰνδικές θεότητες καί Τριαδικός Θεός, εἶναι γιὰ τοὺς νεοεποχίτες περίπου τό ἴδιο πράγμα. Δηλαδή τί Χριστός, τί Βούδας, τί Μωάμεθ! Ὅλοι, μεγάλοι μύστες.

Ἡ ἐνωση αὐτῆ τῶν θρησκειῶν θά εἶναι ὁμοσπονδιακοῦ χαρακτήρα, μέ πνευματικό πλανητάρχη τόν Πάπα, τόν πρόδρομο αὐτόν τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως τόν χαρακτήρισε ὁ Ἅγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός.

Συντονιστικό ὄργανο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (Προτεσταντικός Οἰκουμενισμός) καί τό Βατικανό (Παποκεντρικός Οἰκουμενισμός). Ὁ προτεσταντικός Οἰκουμενισμός θά ὑπαχθῆ τελικά καί αὐτός ὁμοσπονδιακά στόν Παπικό.

Ὁ βασικός σκοπός τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι ἡ καταστροφή τῆς Ὁρθοδοξίας (καί ἡ ὁμοσπονδιακὴ ἐνωση ὄλων τῶν θρησκειῶν κάτω ἀπό ἓνα πνευματικό πλανητάρχη, τόν Πάπα).

Πρέπει ἀκόμα νά ποῦμε, ὅτι γιὰ τό θελκτικό αὐτό ὄραμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστές καί μάλιστα οἱ Φαναριῶτες μεγάλοςχημοὶ κληρικοί, δέν συμπορεύτηκαν ἀπλῶς μέ τοὺς ἄλλους Οἰκουμενιστές, ἀλλά πρωτοστάτησαν σέ Οἰκουμενιστικὴ δραστηριότητα καί εἰδικότερα στὴν ἵδρυση τοῦ Π.Σ.Ε.

Τελικά, οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστές ἡγέτες, προσάραξαν τό σκάφος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μόνιμα στὴ νεκρὴ θάλασσα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Πόσο μεγάλη συμφορά γιὰ τὴν Ἐκκλησία, πόσο μεγάλη βλασφημία, πόσο μεγάλη αἵρεση εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός, τό ἔχουν δηλώσει μεγάλες προσωπικότητες τῆς Ὁρθοδοξίας. «Ἀνήκουστο προδοσία» καί

«παναίρεση» τὸν χαρακτήρισε ὁ μεγάλος Σέρβος θεολόγος π. Γιουστίνος Πόποβιτς, «κάτι χειρότερο ἀπὸ παναίρεση» ὁ καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου, «Βαβυλωνία αἰχμαλωσία», ὁ καθηγητὴς π. Γεώργιος Μεταλληνός, «αἵρεση» καὶ «παναίρεση», ὁ καθηγητὴς π. Θεόδωρος Ζήσης, «ὁ μεγαλύτερος πειρασμός» γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀκόμα καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, παρά τὴν Οἰκουμενιστικὴ του τακτικὴ δήλωσε: «Βεβαίως ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεσις καὶ ὁποῖος πιστεύει ἀντίθετα, εἶναι αἰρετικός». Ὅμως οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ Ἅγιοι πατέρες, ἀπαγορεύουν τελείως συμπροσευχὴς μὲ αἰρετικούς, σχισματικούς, καὶ ἄλλοθρήσκους.

Ἡ διαμνημόνευση ὀνόματος, ἡ συμπροσευχὴ ἢ τὸ συλλείτουργο, προϋποθέτουν ταυτότητα πίστεως. Ἐχομε τὴν ἴδια πίστη μὲ τὸν Πάπα, τοὺς προτεστάντες, τοὺς μουσουλμάνους, τοὺς σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς Ἰνδούς καὶ τὸν Δαλαί Λάμα;

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὑπάρχει μεγάλη ἀνησυχία γιὰ τὸ καρκίνωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Οἰκουμενισμό, τὴν Παιθηρσκεία καὶ ὅσα ἀπαράδεκτα σχετικῶς ἐπιτελοῦνται.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ σημειώσωμε, ὅτι ἡ ἔνωση μὲ τὸν Πάπα ἐγίνε ἐδῶ καὶ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1965. Ὅταν ἐγίνε ἡ Β' Βατικάνεια σύνοδος καθὼς ἀναφέρουν διάφορες ἐκκλησιαστικὲς προσωπικότητες.

Ἡ ἄρση τοῦ ἀναθέματος πού ἀνακοίνωσαν στίς 17 Δεκεμβρίου 1965 συγχρόνως ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' στή Ρώμη καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας στήν Κωνσταντινούπολη, εἶναι ἄρση ἀκοινωνησίας (excommunication), καθὼς ἀναφέρει τὸ γαλλικὸ πρωτότυπο καὶ ὄχι ἡ ἄρση ἀναθέματος. (Ἄθαν. Σακαρέλλου, «Ἐγίνε ἡ ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν», Ἀθήνα 2007, σέλ. 38) Ἄρση ὁμῶς ἀκοινωνησίας σημαίνει ἔνωση. Συνεπῶς τί περιμένουν γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό ὅσοι ἀνη-

συχοῦν; Νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση καὶ τότε νὰ φύγουν; Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ. Γιατί ἤδη ἔχει γίνῃ!

Τὰ τελούμενα κατὰ καιροὺς τολμήματα, εἶναι σταδιακὴ ἀποκάλυψη καὶ ἐφαρμογὴ τῆς συμφωνηθείσης ἤδη ἔνωσης ὅσο ἀντέχει ἡ κοινὴ γνώμη. Οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ σωτηρία, εἶναι ὁ καθαρὸς βίος καὶ ἡ ὀρθὴ πίστη. Ὁ Οἰκουμενισμὸς κάθε ἄλλο παρά ὀρθὴ πίστη εἶναι. Συνεπῶς ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ κάθε κοινωνίας μὲ τὴν παναίρεση αὐτῆ τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων καὶ ὄσων μνημονεύουν αὐτοὺς. «Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἔστω».

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ σύμβολο τῆς ἐκκλησίας εἶναι τὸ καράβι. Ἡ ναῦς. Ὁ καλὸς καπετάνιος θὰ ὀδηγήσῃ τὸ καράβι μὲ ἀσφάλεια στὸν προορισμὸ του. Ὅμως ὁ κακὸς καπετάνιος θὰ τὸ ὀδηγήσῃ στὸ ναυάγιο. Ποιὸς νουνεχὴς ἐπιλέγει νὰ ταξιδέψῃ μὲ κακὸ καπετάνιο; Ἔτσι γίνεταί καὶ μὲ τὸ καράβι τῆς ἐκκλησίας. Μὲ οἰκουμενιστὲς κυβερνήτες, πρόδηλο εἶναι τὸ πνευματικὸ ναυάγιο, ὁ πνευματικὸς θάνατος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἀπαγορεύει μὲ τοὺς αἰρετικούς ἀκόμα καὶ στοιχειώδεις κοινωνικὲς σχέσεις, ὅπως τὴ φιλοξενία στὸ σπίτι ἀκόμα καὶ τὸν ἀπλό χαιρετισμὸ: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τοῦ Χριστοῦ) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε». (Ἰωάν. β' 10-11) Ὅταν δὲ κάποτε βρέθηκε στὰ δημόσια λουτρά, στήν Ἐφεσο καὶ ἔμαθε ὅτι ἦταν μέσα ὁ αἰρετικὸς Κήρινθος, ἔφυγε γρήγορα γιὰ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὴν τυχαία συνάντησιν μαζί του, φοβούμενος μάλιστα μὴ συμβῆ καὶ κάποια συμφορά, μήπως πέσῃ τὸ λουτρό ἐπάνω τους. (Ἄγ. Εἰρηναῖος βιβ. Γ', κέφ. Γ'). Δηλαδή κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, δὲν ἐπιτρέπεται καμία κοινωνία μὲ αἰρετικούς.

Τό δικαίωμα καί τό καθήκον τῆς διακοπῆς κοινωνίας καί τοῦ μνημοσύνου, κατοχυρώνουν ὁ λα΄ κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί ὁ ιε΄ κανόνας τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861) Μ. Φωτίου.

Ὁ πολύ σημαντικός αὐτός κανόνας ἀναφέρει, ὅτι ἡ διακοπή μνημοσύνου κακοδόξου ποιμένος δέν προκαλεῖ σχίσμα, εἶναι δέ αὐτός ἄξιος τιμῆς, γιατί προφυλάσσει τήν ἐκκλησία ἀπό ψευδοποιμένες καί τήν αἵρεση.

Τήν διακοπή αὐτή κοινωνίας ἔκαμαν πάντοτε οἱ Ἁγιοι Πατέρες ὅταν συναντοῦσαν κακοδόξους ψευδοποιμένες.

Πράγματι: Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀρνήθηκε κάθε κοινωνία μέ τόν Ἄρειο καί τούς ὁμόφρονες μοιχεπιβάτες τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας Γρηγόριο καί Γεώργιο, γεγονός τό ὁποῖο τοῦ στοίχισε ὡς γνωστόν, πολυχρόνιο δοκιμασία καί ἀπομάκρυνση ἀπό τό θρόνο τῆς Ἀλεξανδρείας. (Παν. Χρήστου ΕΠΕ 1, 14-15)

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀρνήθηκε στόν ἔπαρχο Μόδεστο καί στόν αὐτοκράτορα Οὐάληνά μνημονεύη τόν Ἀρειανό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Δημόφιλο, δέν συλλειτουργήσε δέ ποτέ μέ ἄρειανούς κληρικούς.

Ὁμοίως ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ θεολόγος δέν μνημόνευε τόν ἄρειανό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Δημόφιλο ἐπί 2 χρόνια περίπου, πρό τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381).

Ὁ ἀπλός λαός, γιά νά μὴν κοινωνῆ μέ τήν «πονηρά ζύμη» τοῦ Ἀρείου, καθώς ἀναφέρει ὁ Μ. Βασίλειος, ἐγκατέλειπε τούς ναούς πού λειτουργοῦσαν ἄρειανοί ἱερεῖς⁸ καί συγκεντρωνόταν στήν ἔρημο, μέσα στόν καύσωνα τοῦ θέρους καί μέσα στό ψύχος τοῦ χειμῶνα!

Στήν Κωνσταντινούπολη οἱ Ὁρθόδοξοι κληρικοί ἔπαυαν ὁ ἓνας μετά τόν ἄλλον νά μνημονεύουν τόν αἰρετικό Πατριάρχη Νεστόριο, ἐνῶ ὁ λαός ἔβγαινε ἀπό τίς ἐκκλη-

σίες πού μνημόνευαν οἱ ἱερεῖς τό Νεστόριο κραυγάζοντας: «Βασιλέα ἔχομεν, ἐπίσκοπον (πατριάρχη) οὐκ ἔχομεν». Καί ὅλα αὐτά μέ τήν προτροπή καί καθοδήγηση τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἁγ. Κυρίλλου, καθώς ἀναφέρουν οἱ σωζόμενες ἐπιστολές του, πρὸς τόν κληρο καί τόν λαό τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἁγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, διέκοψε τό μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ὀπαδῶν τῆς αἱρέσεως τοῦ μονοθελισμοῦ, τούς ὁποίους κατεδίκασε ἡ ἕκτη Οἰκουμενική Σύνοδος (680). Γιά τή στάση του αὐτή ὁ Ἁγιος Μάξιμος διώχθηκε σκληρά. Ἐξορίστηκε σέ ἡλικία 80 ἐτῶν, καί τοῦ ἔκοψαν τή γλῶσσα καί τό δεξί χέρι. Πέθανε τό 622. Δηλαδή ὅλος ὁ ἀγώνας τοῦ Ἁγ. Μαξίμου, εἶναι πρό τῆς ἕκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (680).

Οἱ εἰκονομάχοι ἔκοψαν τό δεξί χέρι τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καί ἡ εἰκονομαχική Σύνοδος τοῦ 754 τόν ἀναθεμάτισε, γιατί ὁ μέγας αὐτός πατέρας τῆς ἐκκλησίας ἀγωνίστηκε μέ ζήλο κατά τῶν εἰκονομάχων, στήν πρώτη φάση τῆς εἰκονομαχίας (754-784).

Στήν δεύτερη φάση τῆς εἰκονομαχίας, ἄλλος ἀτρόμητος ἀγωνιστής, ὁ Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἔκοψε τό μνημόσυνο Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως (Ταρασίου, Νικηφόρου, Θεοδότου, Ἀντωνίου) καί ὑπέστη ἀπίστευτους διωγμούς, ἐξορίες καί ἄλλες δοκιμασίες.

Μετά τήν ψευδοσύνοδο τῆς Λιῶν (1274) οἱ Ἁγιορεῖτες πατέρες ἔπαυσαν τό μνημόσυνο τοῦ λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἰω. Βέκκου καί ὑπέστησαν σφοδρό διωγμό καί φοβερὰ μαρτύρια. Ἐορτάζονται ὡς ὀσιομάρτυρες.

Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀναθεματίστηκε καί φυλακίστηκε 4 χρόνια περίπου, γιατί διέκοψε τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἰω. Καλέκα, ὁμόφρονα τοῦ Λατίνου Βαρλαάμ.

Ὁ Ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός, μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας Φλωρεντίας (1438-1439) ἔπαυσε νὰ μνημονεύῃ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Μητροφάνη καὶ δέν συλλειτουργήσῃ ποτέ μετὰ ἄλλους ἐπισκόπους ὑπέγραψαν τὴν Ἐνωσι. Ἄφησε δὲ ὑποθήκη οἱ Λατινόφρονες αὐτοὶ (πατριάρχες καὶ ἐπίσκοποι) νὰ μὴ γίνουν δεκτοὶ οὔτε μετὰ τὸν θάνατό του, δηλαδή στὴν κηδεῖα του ἢ στὰ μνημόσυνά του, ἀπὸ τιμὴ δῆθεν πρὸς αὐτόν!

Συμπέρασμα:

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ποτέ δέν μνημόνευαν κακοδόξους ποιμένες. (πατριάρχες, ἀρχιερεῖς, ἐπισκόπους κτλ.). Ὅταν ἐμφανίζονταν τέτοια περιστατικά, διέκοπταν ἀμέσως τὸ μνημόσυνό τους καὶ μάλιστα πρὸ συνοδικῆς ἀποφάσεως, μερικὲς δὲ φορές καὶ μετὰ ἀπὸ ψευδοσυνόδους αἰρετικῶν.

Συνεπῶς ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου εἶναι μέτρο πατερικὸ καὶ ὀρθόδοξο, ἐπιτρεπόμενο, ἐπιβεβλημένο. Δικαίωμα καὶ Καθῆκον.

Ὁρθά λοιπὸν πράττει ἡ Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου πού δέν μνημονεύει τὸν οἰκουμηνιστὴ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος συμπροσεύχεται μετὰ ὅλα τὰ θρησκευόμενα καὶ συλλειτουργεῖ μετὰ τὸν πάπα, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ Ὁρθόδοξο ποιμένα. Αὐτὸ ἔκαναν καὶ οἱ Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τὸ 1924. Δυστυχῶς ὅλες οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες προσκύνησαν τὴν εἰκόνα τῆ χρυσῆ τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ.

Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βρεθοῦν καὶ ἄλλοι μιμητὲς στὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου.

Πρὶν τελειώσω, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφέρω ἓν ἐνα περιστατικὸ πού κατέγραψε ὁ πρακτικογράφος τῆς Συνόδου Φερράρας Φλωρεντίας Σίλβεστρος Συρόπουλος, πού συνέβη στὴν Κων/πόλη, καὶ δείχνει τὴν εὐαισθησία τοῦ λαοῦ τότε.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἰωσήφ πέθανε στὴν Ἰταλία κατὰ τὴ

διάρκεια τῆς ψευδοσυνόδου. Ὅταν γύρισαν στὴ Κων/πόλη, ἔγινε ἐκλογή νέου Πατριάρχου, τοῦ ἐνωτικοῦ ἀπὸ Κυζίκου Μητροφάνη. Ἐνας ἱερέας ὀνόματι Θεοφύλακτος, πῆγε ἀπλῶς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Πατριάρχου. Ὅταν ὁμως ἐπέστρεψε στὴν ἐνορία του, οἱ ἐνορίτες του δέν ἤθελαν πλέον νὰ λειτουργηθοῦν ἀπ' αὐτόν. Τὸν θεωροῦσαν μολυσμένο.

Γιατί; τοὺς ρώτησε ἐκεῖνος.

Διότι ἀκολούθησες κι ἐσύ τὸν Πατριάρχη καὶ ἐλατίνισες.

Μὰ πῶς ἐλατίνισα; Οὔτε ἄμφια φόρεσα, οὔτε ἔψαλλα, οὔτε τίποτα ἱερατικὸ ἔκανα.

Ἀναμίχθηκες ὁμως καὶ συνοδοιπόρησες μετὰ τοὺς λατινίσαντες ἐμπρὸς τὸν λατινόφρονα Πατριάρχη καὶ ἔφθασέ σοι ἡ εὐλογία αὐτοῦ. (Σίλβεστρος Συρόπουλος, Ἀπομνημονεύματα σελ. 556)

Ἄν ἡ ἀπλή, ἐκ τοῦ μακρόθεν καὶ ἐκ περιεργείας παρακολούθησῃ τῆς ἐνθρόνισης τοῦ ἐνωτικοῦ Πατριάρχου Μητροφάνη θεωρήθηκε λατινισμὸς καὶ προδοσία πίστεως, τί νὰ ποῦμε γιὰ τίς συμπροσευχὲς καὶ τὰ συλλείτουργα πού γίνονται σήμερα καὶ ἀποτελοῦν ἐκ βάρων ἀνατροπὴ τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τὰ ἀπαθῆ βλέμματα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅποια ἀλλοτρίωση!

Τὰ τελευταῖα χρόνια γράφονται ἔξοχα κείμενα γιὰ τὴν προδοσία τῆς πίστεως καὶ τὸν Οἰκουμηνισμό. Ὅμως οἱ καλοὶ αὐτοὶ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, μένουν στὸν Οἰκουμηνισμό. Μοιάζουν μετὰ τοὺς χειρουργοὺς ἐκείνους πού κάνουν ἄριστες διαγνώσεις, ἀλλά δέν χορηγοῦν κανένα φάρμακο στὸν ἄρρωστο, οὔτε ἀποκόπτουν τὸ σάπιο μέλος, μετὰ πρόδηλο βέβαια τὸ θάνατο τοῦ ἀσθενοῦς. Καὶ τὸ φάρμακο καὶ ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβαση στὴν προκειμένη περίπτωση εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωνίας, ἡ διακοπὴ μνημοσύνου.